Rut - Comentarii Jean Koechlin

Asemenea unei raze de lumină, după sumbrele pagini ale cărţii Judecători, Dumnezeu ne oferă acum istoria lui Rut. Această frumoasă relatare ne învaţă că o credinţă personală se poate găsi în orice vreme şi în orice naţiune şi că Dumnezeu este totdeauna gata să facă lucruri mari ca răspuns la această credinţă.„În zilele când judecau judecătorii“ (v. 1) îl vedem pe un om, Elimelec, care face „ce era drept în ochii săi“ (Jud. 21.25), asemenea tuturor celorlalţi. El părăseşte moştenirea Domnului. Pleacă cu familia să locuiască în ţara Moab, adică printre vrăjmaşii poporului său. Nu câştigăm nimic prin îndepărtarea de Domnul. Ea sfârşeşte în moarte, lacrimi, sărăcie şi amărăciune pentru această familie. Apoi o vedem pe Naomi, o văduvă, cu cele două nurori ale ei, văduve şi ele, pe drumul de întoarcere. Oare este aceasta o revenire tristă? Da! Totuşi este o revenire fericită pentru acela care, la capătul resurselor proprii, îşi întoarce gândurile şi paşii spre Dumnezeu. În acelaşi fel, fiul risipitor, în ţara depărtată, îşi aduce aminte de locul unde poate găsi pâine din belşug, se scoală şi se întoarce la casa tatălui său, recunoscându-şi păcatul (comp. v.6 cu Luca 15.17). Numim aceasta convertire (întoarcere la Dumnezeu). Ne place să credem că fiecare dintre cititorii noştri cunoaşte semnificaţia acestui cuvânt prin experienţa personală.

Orpa n-a ezitat prea mult. Pe de o parte avea văduvia, sărăcia în compania unei femei întristate şi bătrâne, un popor şi un Dumnezeu pe care nu-i cunoştea, iar pe de altă parte avea propriul popor, afecţiunea rudelor ei, idolii familiari. Cele câteva lacrimi ale ei, uscate repede, ne amintesc de acel tânăr care, iubindu-şi bogăţiile, a plecat foarte întristat, în loc să-L urmeze pe Domnul. „Te voi urma oriunde vei merge“, Îi declară un altul lui Isus. Dar Isus îl previne: „Fiul Omului n-are unde să-Şi plece capul“ (Matei 19.22; 8.19-20).În cazul lui Rut, toate au fost cântărite cu atenţie: a calculat costul. Decizia este irevocabilă; reprezintă o alegere făcută prin credinţă. Rut se ataşează de Naomi, precum şi de poporul ei, de Dumnezeul ei. Fără să privească înapoi, fără să se lase împiedicată de temeri cu privire la viitor, ea se pune la drum împreună cu soacra ei şi ajunge la Betleem. Denumirea aceasta înseamnă „casa pâinii“, un adăpost prin excelenţă împotriva foametei spirituale. Odată ajunse acolo, cu permisiunea Naomei, Rut pleacă să caute hrană. Şi Dumnezeu o conduce „din întâmplare“ (dar cu mână sigură) spre câmpurile lui Boaz, omul pregătit de El ca să-i ofere odihnă şi mângâiere.

Rut nu avusese încă de-a face decât cu servitorii lui Boaz. Acum îl întâlneşte personal pe acest prieten puternic şi bogat (v. 1), imagine deosebit de frumoasă a Domnului Isus. Boaz ne aminteşte de Prietenul suprem, blajin şi compătimitor, Celui căruia Dumnezeu Îi poate spune în Psalmul 89.19: „Am dat ajutor unui om puternic“.Iată-l în acest oraş, Betleem (unde avea să Se nască Mântuitorul), binecuvântându-şi servitorii şi spunându-le ce să facă, veghind la toate, remarcând-o pe secerătoarea săracă, în sfârşit, purtându-se cu ea cu o favoare încărcată de atâta delicateţe, încât îi aduce linişte tinerei femei înfricoşate. El o invită să se apropie, îi vorbeşte inimii ei şi o consolează.Fiecare dintre noi trebuie să treacă prin aceeaşi experienţă pe care a avut-o Rut. Nu este suficient doar să-i cunoaştem pe slujitorii Domnului, păstori, învăţători sau evanghelişti, şi să învăţăm de la ei, din când în când, lecţii din Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare trebuie să aibă de-a face personal cu Domnul Isus. Atunci El Însuşi va vorbi inimilor noastre. Ne va face să înţelegem prin ce a trecut El pentru noi când a venit aici jos ca să sufere şi să moară (aceste grăunţe prăjite din v. 14). Şi ne va sătura cu bogăţiile dragostei Sale.

În Israel, în momentul secerişului, colţurile câmpului trebuia lăsate săracului, străinului şi văduvei, care ar fi venit să secere (Lev. 23.22; Deut. 24.19). Prin urmare, Rut (străină, săracă, văduvă), are un triplu drept de a profita de această dispoziţie a harului.Seceratul ne spune despre activitatea pe care este necesar să o depunem pentru ca sufletele noastre să fie hrănite cu ceea ce oferă Domnul Isus. Şi adesea tocmai cu ajutorul slujitorilor Domnului putem intra în profunzimea unor asemenea gânduri. Faptul acesta va solicita un anumit efort din partea noastră, însă Domnul, adevăratul Boaz, nu va întârzia să ne ofere „o măsură bună, îndesată, clătinată şi vărsându-se pe deasupra ...“ (Luca 6.38). Rut bate recolta şi duce boabele acasă. Să-i ajutăm şi noi pe cei din casele noastre să profite de bunurile spirituale minunate pe care Domnul ne-a ajutat să le găsim în Cuvântul Său.Am remarcat devotamentul lui Rut faţă de Naomi. Să-i admirăm acum supunerea faţă de soacra ei. Tinere surori, ce exemplu de virtute vă oferă Rut! Ea face tot ceea ce-i solicită Naomi, cea care, la rândul ei, are în vedere odihna şi fericirea fetei sale (3.1). Unde se vor găsi această odihnă şi această fericire, dacă nu la picioarele lui Boaz, imagine a Unuia mai mare decât el? Ce mulţi sunt aceia care au venit la Isus trudiţi şi împovăraţi şi au găsit odihnă pentru sufletele lor! (Matei 11.28, 29).

„Nu este nimeni“, le spune Isus ucenicilor Săi, „care a lăsat casă, sau fraţi, sau surori, sau tată, sau mamă [sau soţie], sau copii, sau ogoare, pentru Mine ... care să nu primească însutit acum, în timpul acesta ...“ (Marcu 10.29, 30 – vezi şi Evrei 6.10). Rut nu a fost dezamăgită în alegerea ei. Nici nu şi-a pierdut răsplata. Boaz însuşi, care ceruse pentru ea binecuvântarea de la Domnul (2.12), avea să fie răsplata pentru credinţa ei.Tot aşa este şi cu cei care şi-au pus încrederea în Domnul. „Socotesc că toate sunt ... gunoi – scrie apostolul Pavel – ca să câştig ...“ O răsplată? Nu! ci „ca să-L câştig pe Hristos“ (Filipeni 3.8).Un lucru însă este necesar mai întâi: trebuie ca Rut să fie răscumpărată; şi Boaz se ocupă imediat de aceasta. Ruda cea mai apropiată, deşi a dorit, nu a putut s-o răscumpere (v. 6). Persoana aceasta ne duce cu gândul la lege şi la incapacitatea ei când este vorba de a-i salva pe oameni sau de a-i introduce în binecuvântările lui Dumnezeu. Pe de altă parte, în Boaz avem „graţia“ divină. Când nu mai există nici o altă resursă pe care să putem conta, harul acesta ni se descoperă într-o Persoană: Isus Mântuitorul, Cel care răscumpără.

Numele biblice au uneori semnificaţii interesante. Tot astfel este în cartea Rut. Am văzut cum Naomi, care înseamnă deliciile mele (plăcerea mea – 1.2) a devenit Mara, care înseamnă amărăciune (1.20). Mahlon, primul soţ al lui Rut, înseamnă faliment, slăbiciune mare, în timp ce Boaz, al doilea soţ al ei, înseamnă contrariul: în el este putere (vezi 1 Împăraţi 7.21). În sfârşit, Rut poate fi tradus (printre alte semnificaţii) cu satisfăcut. Ce nume minunat!Legat prin firea pământească de o stare de mizerie şi de slăbiciune totală, păcătosul este adus, prin har, la o relaţie cu Hristos, Omul ceresc în care se află puterea, El fiind singurul care îl poate satisface pe deplin. Şi acest har este subliniat încă o dată de faptul că moabitul nu avea dreptul de a intra în adunarea Domnului (Deuteronom 23.3). Ei bine, Rut nu numai că este introdusă în naţiunea lui Israel, ci devine parte din familia prinţilor lui Iuda. Mamă a lui Obed, care înseamnă „cel care serveşte“ (v. 17: sau „închinător“), ea avea să fie străbunica lui David şi să ocupe un loc în genealogia Domnului Isus. Acelaşi har există şi astăzi, permiţând păcătosului ca, fără a avea vreun drept, să intre în familia lui Dumnezeu, fiindu-i dăruit un Răscumpărător.